

Arrest

nr. 85 922 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. M. MANESSE loco advocaat D. MBOG en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 20 juli 2012.

1.3. Op 25 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Gujrat, gelegen in de provincie Punjab. In 2006/7 ontmoette u M.(...), een meisje dat tot een rijke familie van Gujrat behoort. U zag haar regelmatig, maar jullie ontmoetingen hadden plaats in het geheim. Uw liefdesrelatie begon eind 2008 of begin 2009, maar de familie van het meisje was hiervan niet op de hoogte. Volgens uw vriendin zou haar familie u geen geschikte kandidaat voor hun dochter hebben gevonden, vermits u tot een lagere stand behoorde. In september 2009 besloten jullie in het geheim te trouwen. U ging naar de rechtbank van Gujrat voor een "court marriage", maar de familie van uw vriendin kwam te weten wat jullie van plan waren en achtervolgde u. Uw vriendin werd meegenomen, maar uzelf slaagde erin weg te komen en vluchtte naar Lahore en dan naar Sialkot. De familie van uw vriendin wist u daar in oktober 2009 op het spoor te komen en ze slaagde erin u te overmeesteren. U werd geslagen en naar Gujrat gebracht, waar u werd overgeleverd aan de politie. Er was een klacht tegen u ingediend en u werd gedurende 20 tot 25 dagen opgesloten. Dankzij de tussenkomst van uw oom I.(...) kon u vrijkomen. Hij kocht immers een corrupte politieagent om. Na uw vrijlating kwamen uw belagers nog naar Sialkot waar ze probeerden u te vermoorden. U besloot hierna het land te verlaten. Met de hulp van uw oom I.(...) verkreeg u een Schengen-visum voor Italië en u verliet uw land uiteindelijk op 21 september 2010.

U reisde legaal met uw eigen paspoort en visum per vliegtuig naar Italië, waar u meerdere maanden woonde en werkte in Brescia. In mei 2011 besloot u naar België verder te reizen, waar u meerdere keren een verzoek tot regularisatie op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 indiende. Uw regularisatie-aanvragen op basis van humanitaire redenen werden door de Belgische autoriteiten geweigerd. Op 12 juni 2012 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Diezelfde dag werd tegen u een beslissing van vrijheidsberoving genomen. Op 3 juli 2012 diende u in het gesloten centrum van Merksplas een eerste asielaanvraag in België in. U verklaart tijdens het gehoor niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw asielmotieven, en meer in het bijzonder betreffende uw problemen met de familie van uw vriendin M.(...). Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U slaagde er ook niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten. U verklaarde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 20 juli 2012 dat u wel degelijk een eigen Pakistaans paspoort hebt gehad en dat u met dit document, voorzien van een Schengen-visum voor Italië, in september 2010 legaal naar Italië bent gereisd. U beweert dat u dit document in België hebt verloren. U verklaarde bovendien een identiteitskaart te hebben, maar die in Pakistan te hebben achtergelaten. U zei hierover dat u dit paspoort ergens hebt achtergelaten en dat u overal in uw huis hebt gezocht en dat u het niet hebt terug gevonden (gehoorverslag CGVS p.7). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk, vermits u dit document al diende voor te leggen voor uw regularisatie-aanvragen in België en u hierdoor het belang kende van het voorleggen van identiteitsdocumenten in een administratieve procedure. Hierdoor rijst het vermoeden dat u dit document achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Italië naar België twijfels doen rijzen over het precieze tijdstip van uw aankomst in België. U zegt hierover dat u denkt dat dit in mei 2011 was. U beweert dat u toen met de trein hebt gereisd, maar u kunt geen enkel stuk neerleggen ter staving van deze reisweg (treinticket, bagagestickers) (gehoorverslag CGVS p. 3 en 8). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd. Hieruit volgt dat het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht kan krijgen op uw identiteit, uw reisweg en het tijdstip van uw aankomst in België.

Verder moet worden vastgesteld dat u verklaart reeds in september 2010 uit Pakistan te zijn vertrokken en naar Italië te zijn gereisd, waar u meerdere maanden hebt verbleven (gehoorverslag CGVS p.2,3 en 8). U hebt in Italië geen asielaanvraag ingediend hoewel u hiertoe de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet deed, antwoordde u dat u daar legaal verbleef en dat u vertrokken bent uit Italië toen uw werk teneinde was en men u had aangeraden om naar België te gaan (gehoorverslag CGVS p.3). Dat is echter geen afdoende reden omdat u verklaarde dat u uit vrees voor uw leven uit uw land van herkomst bent vertrokken (gehoorverslag CGVS p.6 en 13). Van een persoon die beweert

vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De internationale beschermingsmodaliteit bestaat wel degelijk in Italië en er mocht dan ook van u verwacht worden dat u daar gebruik van maakte. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas, na verschillende regularisatie-aanvragen een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u slechts na uw aanhouding in België asiel aanvroeg en dit om repatriëring te vermijden, terwijl u uw asielaanvraag ook onmiddellijk na uw aankomst had kunnen indienen. Uit het administratieve dossier blijkt dat u in september 2011 een eerste aanvraag tot regularisatie op basis van art.9bis van de wet van 15 december 1980 indiende. Deze aanvraag maakte op 18 november 2011 het voorwerp uit van een beslissing van niet-inoverwegingneming nadat politiecontrole had uitgewezen dat u niet woonachtig was op het adres van woonstkeuze. In december 2011 en in april 2012 diende u in België opnieuw een aanvraag tot regularisatie op basis van art.9bis van de wet van 15 december 1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Er werden in uw hoofdte geen buitengewone omstandigheden aangetroffen waarom uw aanvraag niet via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van de aanvrager zou hebben kunnen geschieden. Op 5 maart 2012 kreeg u een bevel om uiterlijk het Belgisch grondgebied te verlaten op 25 april 2012. Uw in april 2012 ingediende verzoek tot regularisatie omwille van humanitaire gronden werd op 12 juni 2012 eveneens onontvankelijk verklaard. Het CGVS stelt vast dat uw asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze betreft. Uw uitleg hierover, namelijk dat u niets afwist van de asielprocedure en dat u gehoord had dat de asielprocedure en de procedure tot regularisatie op basis van art.9 dezelfde waren, overtuigt niet. U hebt voor die regularisatieprocedures immers de hulp van een advocaat ingeroepen, die u het nodige én correcte juridische advies kon verschaffen. U geeft ook aan dat u hem er niet naar hebt gevraagd (gehoorverslag CGVS p.3). Dergelijk gedrag benadrukt tevens de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder kan worden vastgesteld dat uw beweerde vrees voor vervolging tweeledig is. Enerzijds vreest u dat de Pakistaanse autoriteiten u zullen vervolgen wegens de klacht ingediend door de familie van uw vriendin tegen u. Anderzijds vreest u dat de familie van M.(...) u zal vermoorden. Die ingeroepen vrees is niet geloofwaardig.

Wat betreft uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten moet worden vastgesteld dat u eind oktober 2009 van de Pakistaanse autoriteiten een paspoort hebt verkregen, terwijl u beweerde toen uit de gevangenis van Gujrat te zijn ontsnapt (gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Uw verklaringen over het tijdstip van vasthouding zijn niet eensluidend en erg onduidelijk. Tijdens het gehoor situeert u de periode wanneer u werd vastgehouden in oktober of november 2009 en verklaart u ook dat die 20 tot 25 dagen bedroeg (gehoorverslag CGVS p.6). U verklaarde nadien ook dat u na de omkoping van een corrupte politieagent in oktober 2009 bent vrijgekomen en toen uw paspoort bij de Pakistaanse autoriteiten hebt aangevraagd (gehoorverslag CGVS p.7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dan weer dat u eind 2009 25 tot 30 dagen in het politiekantoor van Gujrat werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ DD.10.07.2012, punt 3.1 en 5). Na confrontatie met deze onduidelijke en onderling tegenstrijdige verklaringen zegt u dat u het paspoort hebt aangevraagd na uw opsluiting in oktober 2009 (gehoorverslag CGVS p. 12). Uit de kopie van uw paspoort die zich in het administratieve dossier bevindt blijkt dat uw paspoort op 30 oktober 2009 werd afgeleverd. Het is niet duidelijk hoe u een dergelijke aanvraag kunt regelen op een moment waarvan u beweert opgesloten te zijn en indien dit gebeurde na uw vrijlating, maakt u het niet duidelijk hoe u als ontsnapte gevangene zonder enig probleem een paspoort van uw autoriteiten kon verkrijgen. U beperkt zich door het stellen dat in Pakistan alles mogelijk is wat een allesbehalve overtuigende uitleg is (gehoorverslag CGVS p.12).

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw wekenlange vasthouding in het politiekantoor ongeloofwaardig zijn. Uw uitleg over de verschillende versies betreffende de periode van opsluiting bestaat enkel uit het stellen dat dit voor u hetzelfde is (gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien kan een arrestant volgens de Pakistaanse wet niet zomaar wekenlang worden opgesloten. Art.10 van de Pakistaanse grondwet stelt dat een arrestant zo snel mogelijk op de hoogte moet worden gesteld van de wettelijke gronden van zijn arrestatie (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). U weet evenwel niet de minste toelichting te geven over de klacht die aan de basis ligt van uw opsluiting. U zei hierover dat de politie de gevangenen niet goed behandelt en dat u niets durfde te vragen (gehoorverslag CGVS p.11). Daarnaast heeft een arrestant het recht om een advocaat te consulteren en het recht om door een advocaat verdedigd te worden. Tijdens het gehoor beweert u evenwel geen beroep op een advocaat te hebben gedaan. Uw uitleg dat dit niets terzake doet en de vijand u toch niet loslaat, ongeacht of er een advocaat is of niet, overtuigt evenmin

(gehoorverslag CGVS p.12). U had in dit geval het recht om het juridisch advies van een advocaat in te winnen en om u bij te staan. Het is niet aannemelijk dat u die kans niet zou hebben aangegrepen, indien u zelf te bang was om rechtstreeks inlichtingen bij de politie in te winnen. Het tweede lid van dit grondwetartikel bepaalt dat arrestanten binnen vierentwintig uur voorgeleid moeten worden bij een magistraat van de rechtbank die het dichtstbij de plek van de arrestatie gelegen is. Een aanhouding van meer dan vierentwintig uur is enkel toegestaan mits de toestemming van een magistraat. Indien de politie aantoonde dat verdere detentie noodzakelijk is voor het onderzoek, kan de magistraat de aanhouding verlengen. Tijdens het gehoor stelt u evenwel dat u nooit voor de rechter werd gebracht (gehoorverslag CGVS p.11). Deze vaststellingen benadrukken de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen opsluiting en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas.

U vreest ook dat de familie van M.(...) u zal vermoorden. Wat deze vrees betreft kunnen vooreerst enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over uw relatie met M.(...). Tijdens uw gehoor voor het CGVS kon u maar weinig concrete informatie over uw vriendin geven. U kent haar familienaam niet en kunt evenmin haar geboortedatum of haar adres opgeven. U beweert niets van haar familie af te weten. De vraag om haar te beschrijven en aan te geven wat u zo in haar aantrok beantwoordde u enkel door te zeggen dat ze mooi was en dat u hield van de manier waarop ze sprak (gehoorverslag CGVS p.9). Deze verklaringen zijn niet overtuigend, temeer u beweert een jarenlange relatie met uw vriendin te hebben gehad en voor haar heel veel op het spel te hebben gezet. U hebt bovendien alle moeite met het situeren van het begin van uw relatie. Tijdens het gehoor zei u hierover dat dit in 2006 of 2007 was, terwijl u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken het begin van uw relatie in 2004/2005 situeerde (gehoorverslag CGVS p.9 en vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 10.07.2012, punt 5). Uw uitleg hiervoor, dat uw hersenen niet meer normaal werken sinds u in het gesloten centrum wordt vastgehouden en u veel vergeet, volstaat niet om deze tegenstrijdigheden op te heffen (gehoorverslag CGVS p.9). Het gaat hier immers om een belangrijk moment in jullie relatie en het is niet aannemelijk dat u voor deze cruciale ontmoeting zelfs geen precies jaar kon opgeven of hiervoor tijdstippen opgeeft die meerdere jaren verschillen. Het is ook bevreemdend dat u na het incident bij de rechtbank van Gujrat van 2009 nooit meer hebt geprobeerd enig nieuws over uw vriendin in te winnen en dat u geen enkel idee hebt wat er nadien met haar gebeurde (gehoorverslag CGVS p.10). Uw beweringen dat de familie van uw vriendin invloedrijke en rijke personen zijn, hebt u niet onderbouwd en uw verklaringen baseert u enkel op wat uw vriendin u zou hebben verteld (gehoorverslag CGVS p.9).

Verder moet worden vastgesteld dat u beweert dat u in de rechtbank van Gujrat een huwelijk wou afsluiten, maar dat u niets weet te vertellen over de formele vereisten voor een dergelijk huwelijk. Uit publieke informatie (zie administratief dossier) blijkt dat een "court marriage" in Pakistan wel degelijk mogelijk is en dat een meisje er kan huwen zonder de toestemming van haar ouders als ze de vereiste leeftijd bereikt heeft. Beide partijen moeten ter verificatie van hun leeftijd, hun identiteitskaart voorleggen. Ze moeten twee foto's voorzien en er zijn ook twee getuigen vereist. U zei evenwel tijdens het gehoor dat u onvoorbereid naar de rechtbank bent gestapt en dacht dat u er gewoon kon trouwen (gehoorverslag CGVS p.10). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk in de door u geschetste moeilijke context. In een dergelijk geval mag toch verwacht worden dat u zich op voorhand terdege inlicht over de procedure die moet worden gevolgd om een geldig huwelijk te laten voltrekken. Bovenvermelde vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de feiten die aan de basis liggen van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder afgebroken door uw tegenstrijdige verklaringen i.v.m. de reacties van de familieleden van uw vriendin. Die zouden u twee keer zijn komen opzoeken in Sialkot. Uw verklaringen mbt. de plaats waar ze u wisten te vinden zijn hoogst onduidelijk. U zegt dat dit bij uw eerste vlucht gebeurde op de plaats waar u toen werkte. U situeert het incident bij de rechtbank van Gujrat in september 2009 en zegt dat uw belagers u vonden op uw werkplaats in Sialkot in oktober 2009. U kunt evenwel niet duidelijk maken hoe u in die stad zo snel werk kon vinden en evenmin hoe uw belagers u daar zo snel wisten op te sporen. U hebt ook de grootste moeite met het preciseren van uw werkplaatsen (gehoorverslag p.4 en 11). Bovendien zijn uw verklaringen hierover ook niet eensluidend. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u dat, na uw vrijlating, een vijftal zwaarbewapende mannen naar Samra Haal in Sialkot kwamen en u twee keer werd beschoten. Samra Haal betreft het adres van verre verwanten in Sialkot bij wie u soms verbleef (gehoorverslag CGVS p. 10 en 11). Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de poging tot moord na uw vrijlating plaatsvond op uw werkplaats waar u toen niet aanwezig was (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, dd.10.07.2012, punt 5). Na confrontatie ontkent u uw eerdere verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken en stelt u dat uw belagers naar uw werk kwamen toen ze de eerste keer naar Sialkot kwamen (gehoorverslag CGVS p.12). Deze uitleg heft voornoemde tegenstrijdigheden niet op en is niet afdoende vermits uw verklaringen u werden vertaald en voorgelezen en u die ook hebt ondertekend.

Tot slot kan worden vastgesteld dat ook de tussenkomst van uw oom de nodige twijfels doet rijzen. Volgens u woont uw oom I.(...) in Italië en kende u hem nauwelijks. U zei dat hij een verre verwant was en u hem een of twee keer op een feest en op een overlijdensceremonie zou hebben gezien (gehoorverslag CGVS p.5). Toch is het die onbekende oom die u vrijkoopt. Hij zou dan toevallig op vakantie in Pakistan zijn geweest. U blijft evenwel in gebreke om uit te leggen hoe hij wist dat u zat opgesloten en hoeveel hij voor uw vrijlating in oktober 2009 heeft betaald (gehoorverslag CGVS p.6, 11 en 12). Diezelfde oom zorgde er ook voor dat u een jaar later een visum voor Italië wist te verkrijgen, maar ondanks uw maandenlange verblijf in Italië beweert u uw oom niet te hebben ontmoet en niet te weten waar hij in Italië woont (gehoorverslag CGVS p.6). Dit raakt kant noch wal.

Tot slot moet worden vastgesteld dat uw problemen zich in de herfst van 2009 afspeelden en u pas een jaar later, op 21 september 2010 uit Pakistan bent vertrokken. Deze datum stemt overeen met het verkrijgen van uw werkvisum voor Italië, welk werd afgeleverd op 1 september 2010. Dit doet het vermoeden rijzen dat u omwille van economische redenen uit uw land bent vertrokken. Wat overigens wordt bevestigd door het feit dat u een hele tijd in Italië heeft gewerkt zonder de noodzaak te voelen er een asielaanvraag in te dienen. Het betreft hier evenwel motieven van socio-economische aard die op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten van uw land en de familie van M.(...). U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie gevoegd van de tegen verzoeker neergelegde klacht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande zijn identiteit en zijn asielmotieven, hij er ook niet in slaagde een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten, een aantal elementen met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg van Italië naar België twijfels doen rijzen over het precieze tijdstip van zijn aankomst in België en hij bovendien geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg, (ii) het feit dat hij in Italië, waar hij meerdere maanden heeft verbleven, geen asielaanvraag heeft ingediend en hij eerst naar België is gereisd en daar pas na verschillende regularisatieaanvragen een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees ondermijnt, (iii) hij slechts na zijn aanhouding in België asiel aanvroeg en dit om repatriëring te vermijden, terwijl hij zijn asielaanvraag ook onmiddellijk na zijn aankomst had kunnen indienen, zijn asielaanvraag niet om reden van overmacht laatstijdig werd ingediend maar dit een eigen keuze betreft en zijn uitleg hierover, namelijk dat hij niets afwist van de asielprocedure en dat hij gehoord had dat de asielprocedure en de procedure tot regularisatie op basis van artikel 9 bis hetzelfde waren, niet overtuigt, (iv) zijn verklaringen

over het tijdstip van vasthouding in de gevangenis van Gujrat niet eensluidend en erg onduidelijk zijn en het niet duidelijk is hoe hij een aanvraag van een paspoort kan regelen op een moment waarvan hij beweert opgesloten te zijn en indien dit gebeurde na zijn vrijlating, hij niet duidelijk maakt hoe hij als ontsnapte gevangene zonder enig probleem een paspoort van zijn autoriteiten kon verkrijgen, (v) zijn verklaringen betreffende zijn wekenlange vasthouding in het politiekantoor ongeloofwaardig zijn, gelet op zijn verschillende versies betreffende de periode van opsluiting, het feit dat blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier een arrestant volgens de Pakistaanse wet niet zomaar wekenlang kan worden opgesloten, hij niet de minste toelichting kan geven over de klacht die aan de basis ligt van zijn opsluiting, het niet aannemelijk is dat hij geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht om het juridisch advies van een advocaat in te winnen en om zich door een advocaat te laten bijstaan en hij beweert dat hij nooit voor de rechter werd gebracht terwijl een aanhouding van meer dan vierentwintig uur enkel is toegestaan mits de toestemming van een magistraat, (vi) hij weinig concrete informatie over zijn vriendin kon geven, hij beweert niets van haar familie af te weten, hij bovendien alle moeite heeft met het situeren van het begin van zijn relatie en hij na het incident bij de rechtbank van Gujrat in 2009 nooit meer heeft geprobeerd enig nieuws over zijn vriendin in te winnen en hij geen enkel idee heeft wat er nadien met haar gebeurde, (vii) hij beweert dat hij in de rechtbank van Gujrat een “court marriage” wilde afsluiten maar hij niets weet te vertellen over de formele vereisten voor een dergelijk huwelijk, (viii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de reacties van de familieleden van zijn vriendin, zoals wordt toegelicht, (ix) ook de tussenkomst van zijn oom I., die in Italië woont, die verzoeker nauwelijks kent en die toevallig op vakantie in Pakistan zou zijn geweest, de nodige twijfels doet rijzen, temeer verzoeker in gebreke blijft uit te leggen hoe zijn oom wist dat hij zat opgesloten en hoeveel hij voor zijn vrijlating in oktober 2009 heeft betaald, (x) hij pas een jaar na zijn beweerde problemen, op 21 september 2010, uit Pakistan is vertrokken, welke datum overeenstemt met het verkrijgen van zijn werkvisum voor Italië, wat het vermoeden doet rijzen dat hij omwille van economische redenen uit zijn land is vertrokken, vermoeden welk wordt bevestigd door het feit dat hij een hele tijd in Italië heeft gewerkt zonder de noodzaak te voelen er een asielaanvraag in te dienen en (xi) verzoeker niet afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan, regio welke geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, zodat het niet aannemelijk is dat dit conflict zijn terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag in Italië, waar hij meerdere maanden heeft verbleven, en het pas indienen van een asielaanvraag in België na zijn aanhouding en na verschillende regularisatieaanvragen te hebben ingediend, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en aantoon dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoekers asielaanvraag niet om reden van overmacht laattijdig werd ingediend maar dat het een eigen keuze van verzoeker betrof en hij derhalve door zijn eigen gedrag de ernst van zijn ingeroepen vrees relativeert. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn gedrag tracht te vergoelijken door te stellen dat hij in Italië geen internationale bescherming vroeg omdat hij daar legaal verbleef zodat hij zich veilig voelde en hij op het moment waarop zijn verblijfsvergunning verviel verkoos om naar België te gaan omdat hij vernomen had dat het sociale zekerheidssysteem hier beter was dan in Italië, wijst de Raad erop dat een dergelijke argumentatie, mede gelet op bovenstaande overwegingen, niet ernstig is en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard. Aangaande verzoekers opmerking dat hij in België niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende omdat hij vernam dat hij de mogelijkheid had om via een regularisatieaanvraag dezelfde beoogde bescherming te krijgen en hij dus uit onwetendheid de verkeerde verblijfsprocedure heeft opgestart, wijst de Raad erop dat er dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker voor die regularisatieprocedures de hulp inriep van een advocaat, die hem het nodige en correcte juridisch advies kon verschaffen. Verzoekers uitleg overtuigt dan ook geenszins.

2.4. Los van voorgaande vaststellingen en overwegingen, welke de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging reeds volledig ondermijnen, dient te worden vastgesteld dat ook verzoekers vluchtmotieven om de redenen vermeld in de bestreden beslissing van iedere geloofwaardigheid zijn ontdaan.

2.4.1. Zo maakt verzoeker vooreerst geen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk. In de bestreden beslissing worden terecht bedenkingen geformuleerd bij de vaststelling dat de Pakistaanse autoriteiten een paspoort zouden hebben afgeleverd aan een ontsnapte gevangene. Verzoekers uitleg in voorliggend verzoekschrift dat de Pakistaanse autoriteiten niet beschikken over gesofisticeerde apparaten om misdadigers op een efficiënte wijze op te sporen en dat het zelfs in landen waar het opsporingssysteem goed functioneert niet ondenkbaar is dat een paspoort aan een geseind persoon afgeleverd wordt, kan allesbehalve overtuigen. Het ongeloofwaardige karakter van verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten blijkt overigens verder uit het feit dat hij verklaart zijn land legaal te hebben verlaten en hij nergens melding maakt van het feit hierbij problemen te hebben ondervonden.

Voorts blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat verzoeker er niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen over het tijdstip en de periode van zijn vasthouding (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7 en p. 11-12 en stuk 8, p. 2-3). Nochtans kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt redelijkerwijs worden verwacht dat dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dat Raad acht het niet plausibel dat verzoeker zich niet exact kan herinneren hoeveel dagen hij opgesloten zou zijn geweest en benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker verwacht wordt dat hij belangrijke gebeurtenissen, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit het land van herkomst – zoals in casu zijn opsluiting in het politiekantoor te Gujrat –, correct in de tijd kan situeren. Er kan immers worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn wekenlange vasthouding in het politiekantoor niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat een arrestant volgens de Pakistaanse wet niet zomaar wekenlang kan worden opgesloten, een arrestant op grond van artikel 10 van de Pakistaanse grondwet zo snel mogelijk op de hoogte moet worden gesteld van de wettelijke gronden van zijn arrestatie, de arrestant het recht heeft om een advocaat te consulteren en door een advocaat verdedigd te worden en een aanhouding van meer dan vierentwintig uur enkel is toegestaan mits de toestemming van een magistraat. Met het betoog in het verzoekschrift dat het, gelet op zijn precarie sociale situatie, niet ondenkbaar is dat verzoeker zich overal machteloos voelt en dat hij niet meer voor zijn rechten durft te vechten, dat hij dan ook niets heeft durven vragen aan de politie omtrent de klacht die aan de basis van zijn arrestatie en vasthouding lag, dat dit gevoel van machteloosheid ook kan verklaren waarom hij er niet aan gedacht heeft om een advocaat te raadplegen, dat het feit dat de Pakistaanse wetgeving bepaalde fundamentele rechten en vrijheden garandeert niet betekent dat deze rechten en vrijheden in de praktijk altijd gerespecteerd worden en dat algemeen geweten is dat de Pakistaanse autoriteiten nog te kampen hebben met corruptie zodat bepaalde corrupte leden van de ordediensten bepaalde normen kunnen schenden – overigens slechts blote beweringen die op generlei wijze worden onderbouwd – brengt verzoeker geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.2. Verzoeker slaagt er evenmin in te overtuigen waar hij stelt te vrezen te zullen worden vermoord door de familie van zijn vriendin M.. Met het betoog in het verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat een huwelijk tussen rijken en armen meestal door de familie van deze eerste niet aanvaard wordt, toont verzoeker niet in het minst aan dat hij persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn wens te huwen met een meisje uit een rijke familie en dat zijn relaas waarheidsgetrouw is. Zo worden in de bestreden beslissing terecht bedenkingen geformuleerd bij de vaststelling dat verzoeker opmerkelijk weinig concrete informatie over zijn beweerdte vriendin kan verschaffen – zoals haar familienaam, haar geboortedatum en haar adres – en hij verder niets van haar familie blijkt te weten. Verzoeker laat na in het verzoekschrift enige verklaring te bieden voor deze onwetendheden omtrent de persoon met wie hij een jarenlange relatie zou hebben gehad, met wie hij wenste te huwen en voor wie hij veel op het spel heeft gezet. Hij meent integendeel dat hij wel degelijk concrete informatie heeft gegeven waaruit zijn goede kennis van zijn vriendin en haar familie kan worden afgeleid. Het is de Raad na lezing van het gehoorverslag echter niet duidelijk welke informatie verzoeker dan wel zou hebben verstrekt en dit wordt evenmin toegelicht in het verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt overigens verder nog correct opgemerkt dat verzoeker bovendien alle moeite had met het situeren van het begin van zijn relatie en hij hiervoor zelfs geen precies jaar kon opgeven of hiervoor tijdstippen opgeeft die meerdere jaren

verschillen, alsook dat hij na het incident bij de rechtbank van Gujrat in 2009 nooit meer heeft geprobeerd enig nieuws over zijn vriendin in te winnen en hij geen enkel idee heeft wat er nadien met haar gebeurde. Een dergelijk nalatige houding wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn voorgenomen huwelijk, een “court marriage”, kunnen niet in het minst plausibel worden geacht. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan van iemand die in dergelijke moeilijke omstandigheden een huwelijk wilde afsluiten redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op voorhand terdege voorbereid. Mede gelet op de risico's die verzoeker nam, overtuigt de uitleg in onderhavig verzoekschrift dat het zijn eerste huwelijk was en dat hij door zijn moeilijke financiële situatie geen toegang had tot bepaalde belangrijke informatie, hoegenaamd niet. Daar het verzoekers eerste huwelijk betrof, kan integendeel worden verwacht dat hij zich inlicht over de procedure die moet worden gevolgd om een geldig huwelijk te laten voltrekken. Het behoeft overigens geen financiële middelen om zich naar de rechtbank te begeven en zich hieromtrent te gaan informeren.

Met het verweer dat hij tijdens zijn gehoor zeer coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd over de plaatsen waar hij door de familie van zijn vriendin opgezocht werd en dat de opmerkingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebaseerd zijn op een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen, geeft verzoeker geen valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige verklaringen in verband met de reacties van de familieleden van zijn vriendin. Het louter verwijzen naar zijn asielrelaas en de stelling dat zijn verklaringen coherent, duidelijk en plausibel zijn, doen voorts geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) ook de tussenkomst van verzoekers oom I., die in Italië woont, die verzoeker nauwelijks kent en die toevallig op vakantie in Pakistan zou zijn geweest, de nodige twijfels doet rijzen, temeer verzoeker in gebreke blijft uit te leggen hoe zijn oom wist dat hij zat opgesloten en hoeveel hij voor zijn vrijlating in oktober 2009 heeft betaald en (ii) verzoeker pas een jaar na zijn beweerde problemen, op 21 september 2010, uit Pakistan is vertrokken, welke datum overeenstemt met het verkrijgen van zijn werkvisum voor Italië, wat het vermoeden doet rijzen dat hij omwille van economische redenen uit zijn land is vertrokken, vermoeden welk wordt bevestigd door het feit dat hij een hele tijd in Italië heeft gewerkt zonder de noodzaak te voelen er een asielaanvraag in te dienen. Ook deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

2.6. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde kopie van een 'First Information Report' vermag niet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Vooreerst betreft het slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend omdat algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarenboven geeft verzoeker in het verzoekschrift niet de minste toelichting op welke wijze hij dit document heeft bekomen. Hoe dan ook kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke

bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het verzoekschrift wordt niet verzocht om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, zijn dossier terug naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te zenden voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS